DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
21. januar 1987 *

I sag 86/85,

angående en anmodning, som Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Alexander Moksel Import-Export GmbH & Co. Handels KG

mod

Hauptzollamt Hamburg-Jonas

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2 i forordning nr. 32/82 af 7. januar 1982 om fastsættelse af betingelserne for ydelse af særlige eksportrestitutioner for oksekød (EFT L 4, s. 11), som affattet ved forordning nr. 752/82 af 31. marts 1982 (EFT L 86, s. 50),

har

DOMSTOLEN (anden afdeling),

sammensat af afdelingsformanden T. F. O'Higgins, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: P. Heim

efter at der er indgivet indlæg af

— sagsøgeren i hovedsagen, Firma Alexander Moksel Import-Export GmbH & Co, Handels KG, ved advokaterne Herrmann, Wiesner, Decker, Schaefer og Hermann, Augsburg, og ved advokat Dr. Wendt, Hamburg,

* Processprog: Tysk.

— af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Dirk Booss, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 23. april 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. juni 1986,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 8. februar 1985, indgået til Domstolen den 4. april 1985, har Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning nr. 32/82 af 7. januar 1982 om fastsættelse af betingelserne for ydelse af særlige eksportrestitutioner for oksekød (EFT L 4, s. 11) med henblik på at få fastslået, om ydelsen af særlige eksportrestitutioner er betinget af, at dyrene er slagtet i den medlemsstat, hvor toldbehandlingen i forbindelse med udførslen finder sted.

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag mellem sagsøgeren i hovedsagen, Firma Alexander Moksel Import-Export GmbH & Co (herefter benævnt »sagsøgeren«), og sagsøgte i hovedsagen, Hauptzollamt Hamburg-Jonas (herefter benævnt »sagsøgte«).

3 Sagsøgerne udførte i 1982 flere partier oksekød af voksne handyr, som var slagtet i Storbritannien, til Sovjetunionen. Med henblik på udbetaling af den særlige eksportrestitution i henhold til forordning nr. 32/82 blev disse partiers oprindelse attesteret ved dokumenter udstedt af det britiske interventionsorgan efter modellen i bilaget til nævnte forordning, hvori det bl. a. bekræftedes, at kødet stammede fra handyr. Kødet var forsynet med et stempel, der ikke kunne slettes.

4 Efter at have udbetalt den særlige restitution for de omhandlede partier i alt 31 867,10 DM krævede sagsøgte ved afgørelse af 13. december 1982 beløbet tilbagebetalt med den begrundelse, at den attest, der var udstedt af det britiske interventionsorgan, ikke udgjorde det bevis for slagtningen, der kræves i henhold til artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 32/82; ifølge denne bestemmelse, hvorefter »dette [bevis] føres ved fremlæggelse af en attest, hvortil modellen er anført i bilaget, og som efter ansøgning fra de pågældende udstedes af interventionsorganet eller enhver anden myndighed udpeget med henblik herpå af den medlemsstat, hvor dyrene er slagtet og toldbehandlingen finder sted...«, kræves det nemlig for at sikre en effektiv kontrol, at slagtningen af kvæget og toldbehandlingen i forbindelse med udførslen finder sted i samme medlemsstat.

5 Sagsøgeren anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse ved Finanzgericht Hamburg og gjorde gældende, at sagsøgtes opfattelse ikke tager hensyn til formålet med den særlige restitution, nemlig at øge eksporten til tredjelande, og at den fører til en afskærmning af medlemsstaternes eksportmarkeder.

6 Da retten fandt, at der således var opstået et spørgsmål om fortolkningen af fællesskabsretten, besluttede den at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»Skal Kommissionens forordning (EØF) nr. 32/82 om fastsættelse af betingelserne for ydelse af særlige eksportrestitutioner for oksekød som affattet ved forordning (EØF) nr. 752/82 af 31. marts 1982 — især artikel 2 — fortolkes således, at udbetaling af særlige eksportrestitutioner er betinget af, at dyrene er slagtet i den medlemsstat, hvor toldbehandlingen ved udførslen finder sted, og er den omstændighed, at dyrene slagtes i en anden medlemsstat, til hinder for udbetaling af særlige eksportrestitutioner, også når slagtningen er attesteret af det kompetente interventionsorgan i den anden medlemsstat på den dertil beregnede formular?«

7 Med hensyn til de omtvistede fællesskabsbestemmelser og parternes anbringender henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder vil derfor kun blive omtalt i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

8 Det bemærkes for det første, at Kommissionens opfattelse, hvorefter artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 32/82 (herefter benævnt »forordningen«) tager sigte på én og samme medlemsstat, og hvorefter denne bestemmelse er en af de »særlige betingelser« i henhold til artikel 1, stk. 1, for ydelse af særlige restitutioner, ikke kan tiltrædes. Forordningens artikel 2, stk. 1, fastlægger, hvad der skal bevises, nemlig at produkterne stammer »fra voksne handyr«. Artikel 2, stk. 2, fastslår bl. a., hvilken form beviset skal have, nemlig en attest, hvortil modellen er anført i bilaget, og hvilke institutioner der kan udstede den. Hverken artikel 2, stk. 1, eller stk. 2, bestemmer imidlertid udtrykkeligt, at retten til restitutionerne er betinget af, at der er tale om én og samme medlemsstat.

9 Det fremgår af ordlyden af forordningens artikel 2, stk. 2, at attesten kan udstedes enten af det nationale interventionsorgan, der er kompetent under den fælles markedsordning for oksekød, eller af »enhver anden myndighed udpeget med henblik herpå«. Det fremgår således af denne bestemmelse, at interventionsorganerne altid har kompetence. Den begrænsning, der ligger i sætningsleddet »af den medlemsstat, hvor dyrene er slagtet, og toldbehandlingen finder sted«, kan således kun vedrøre den anden af de to muligheder, nemlig den »anden myndighed«.

10 Kravet om, at der skal være tale om én og samme medlemsstat, når attesten udstedes af en »anden myndighed« kan forklares med, at det er nødvendigt at sikre attestens beviskraft. Toldstederne i andre medlemsstater kan nemlig ikke vide, om den »anden myndighed« virkelig er blevet »udpeget« til at udstede attesten af den pågældende medlemsstat. Derfor må den »anden myndigheds« kompetence begrænses til de tilfælde, hvor den medlemsstat, hvor dyrene er slagtet, er den samme som udførselsmedlemsstaten. En sådan betingelse er ikke nødvendig, for så vidt angår attester, der er udstedt af interventionsorganerne, da toldstederne inden for Fællesskabet ikke kan være i tvivl om disses kompetence, som udtrykkeligt er hjemlet i forordningens artikel 2, stk. 2.

11 Kommissionen har endvidere gjort gældende, at det er nødvendigt af hensyn til en effektiv kontrol, at alle operationer samles i én medlemsstat, idet dette vil mindske risikoen for bedrageri i form af ombytning af produkterne. I den forbindelse bemærkes, at risikoen for bedrageri som følge af manglende koordination mindskes

ved bestemmelserne i artikel 3, som udtrykkeligt angiver, at de nationale kontrolforanstaltninger »omfatter bl. a. identificering af hvert produkt enten ved en mærkning af hver fjerding, der ikke kan slettes, eller en plombering af hver fjerding«. Endvidere skal numrene til identificering af de slagtede stykker kvæg anføres på den attest, der skal fremlægges for toldmyndighederne, således at disse kan efterprøve, om de dyr, der udføres, er de samme som dem, der er slagtet. Det må fremhæves, at der i denne sag var foretaget en mærkning af produkterne, der ikke kunne slettes, og at de var ledsaget af attester udstedt af det britiske interventionsorgan. Som følge heraf var det tyske toldsted i det foreliggende tilfælde fuldt ud i stand til på grundlag af attesten og den mærkning, der var foretaget i Storbritannien, og som ikke kunne slettes, at kontrollere, om der var tale om de samme produkter, og at anse dette for godtgjort.

12 Sagsøgeren i hovedsagen har endelig med rette under den mundtlige forhandling anført, at selv om operationerne samles i én medlemsstat, er dette ikke til hinder for, at produkterne kan gå gennem hænderne på flere mellemmænd i tiden mellem slagtningen og udførslen. Desuden er det ikke indlysende, at risikoen for manipulation er større, når to medlemsstater er involveret, end når det kun er en, der er det.

13 Kommissionen har endelig anført, at samhandelen inden for Fællesskabet ikke vil blive påvirket i dette tilfælde, idet de omhandlede produkter skal eksporteres til tredjelande. Dette kan heller ikke tiltrædes. Som eksempel kan anføres, at en erhvervsdrivende i samme medlemsstat som eksportøren kan tilbyde sidstnævnte partier af oksekød, der hidrører fra andre medlemsstater, til eksport til tredjelande. For så vidt som eksportøren ikke kan benytte sig af et sådant tilbud af den simple grund, at de attester, som ledsager partierne, ikke kan bruges, vil handelen i Fællesskabet blive påvirket.

14 Det af den nationale ret forelagte spørgsmål må derfor besvares således, at det ikke er en betingelse for at yde særlige eksportrestitutioner i henhold til Kommissionens forordning nr. 32/82 af 7. januar 1982, at slagtning og toldbehandling ved udførslen finder sted i én og samme medlemsstat i Fællesskabet, når det er interventionsorganet i en medlemsstat, der har udstedt det dokument, som attesterer, at produkterne stammer fra voksne handyr.

Sagens omkostninger

15 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagen i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale domstol, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling),

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 8. februar 1985, for ret:

Det er ikke en betingelse for at yde særlige eksportrestitutioner i henhold til Kommissionens forordning nr. 32/82 af 7. januar 1982, at slagtning og toldbehandling ved udførslen finder sted i én og samme medlemsstat i Fællesskabet, når det er interventionsorganet i en medlemsstat, der har udstedt det dokument, som attesterer, at produkterne stammer fra voksne handyr.

O'Higgins Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. januar 1987.

P. Heim
Justitssekretær

T. F. O'Higgins
Formand for anden afdeling